

9. søndag efter trinitatis

Den 14. august 2022, kl. 11.00 i Dannemare Kirke

Prædikant: Kasper Høyer

Dengang jeg var dreng var det helt accepteret og også ret almindeligt, at man kunne gå over til naboen og låne f.eks. en kop sukker.

Min fornemmelse er, at det ikke er så almindeligt mere, blandt andet fordi butikkerne har åbent hele tiden, så det er meget nemt bare selv at gå hen og købe en pose sukker. Det er jo ikke rart, hvis man skulle komme til ulejlighed. Der er måske også lidt ære og skam forbundet med det, hvis man må afsløre, at man ikke har bedre styr på det, end at man står og ikke har sukker. Og i det hele taget: det er ikke rart at stå der med hatten i hånden og skulle bede om noget.

Nu har butikkerne længere åbent, vi har sikkert også en bil, som vi bare kan smide os ind i og køre til butikken, og vi har alle sammen råd til et kilo sukker.

Det er alt sammen udmærket. Men der er nok også gået noget tabt på vejen.

Der findes ingen regel uden undtagelse, og det kunne måske også være irriterende, hvis naboen kom for tit. Men i det store hele og for det meste tror jeg, det var en god kontakt, en god lille oplevelse, at banke på hos naboen for at låne en kop sukker: Man oplevede, at naboen i grunden var et sødt menneske, og naboen var sikkert glad for at hjælpe med dette lille problem. For det meste er vi jo glade for at kunne hjælpe.

Så noget gik måske tabt: Vi er blevet mere uafhængige, men måske også mere isolerede. Uafhængighed er forsiden, ensomhed er bagsiden af medaljen.

Uafhængig og overladt til os selv: Det var det, vi helst ikke skulle være i forhold til Gud. Men det er det, rigtig mange af os er.

Mange af os klarer sig fint uden Gud, dag efter dag. Gud er ikke relevant for dem, de skænker ham ikke en tanke, beder ikke til ham, kender ham ikke.

Uafhængig og overladt til os selv, det var det, vi helst ikke skulle være. Derfor fortæller Jesus i dagens evangelium en lignelse om, at vi altid skulle bede.

Eller rettere sagt: Han fortæller os en lignelse om, at vi altid skulle bede, og ikke blive trætte.

Det vil altså sige, at man kan blive træt af at bede. Hvorfor i grunden det? Sværere er det da heller ikke.

Det er naturligvis på grund af vores stolthed, det fundamentale træk ved os, at vi ikke bryder os om at skulle stå med hatten i hånden og bede om noget.

Når du beder, beder du din bøn, og så kan du ikke gøre mere. Du har ikke mere indflydelse. Svaret må jo komme fra Gud, og, som der står et andet sted: Herrens veje er uransagelige. Så at bede er en erfaring af magtesløshed.

Man står ligeså magtesløs som enken i lignelsen står overfor den uretfærdige dommer. Hun står i bunden af samfundet, han står i toppen, og hun kan råbe eller skribe, men hun har ingen mulighed for at tvinge ham til noget som helst. Det eneste hun kan gøre er at blive ved med at fremlægge sin sag og kræve sin ret, og det er også, hvad hun gør, hun bliver ved, indtil dommeren bliver så træt af hende, at han skaffer hende hendes ret.

Magtesløshed er ikke rart. Derfor er mange også hurtigt færdige med at bede.

Bagefter siger de: Jeg bad, og jeg fik ikke, hvad jeg bad om; ergo er bøn spild af tid, og jeg tror ikke længere på Gud!

Bøn er troens sprog, bøn er en øvelse i at tro. Du har ingen magt i bønnen, ingen indsigt i, hvad det er der sker, ingen rettigheder. Du er henvist til Guds nåde og barmhjertighed, ikke andet, og det eneste, du har til at bære din bøn, er tro.

Tro på, at Gud hører din bøn, og tro på, netop hans nåde og barmhjertighed, hans godhed, og at han er din himmelske Far, som Jesus altid siger, og hvad han siger her: "Skulle Gud ikke skaffe sine udvalgte ret, som råber til ham dag og nat? Lader han dem vente? Jeg siger jer, han vil skaffe dem ret, og det snart." Eller, som han siger et andet sted: "Bed, og I skal få, søg, og I skal finde, bank på, så skal der lukkes op for jer."

Nogen siger, at bøn og tro er den nemme udvej. Det er helt forkert. Bøn og tro kræver udholdenhed, og der er ikke mange, der går den vej.

Evangeliet til i dag slutter jo også med et åbent spørgsmål. Jesus siger: Når jeg kommer igen, mon jeg så vil finde troen på jorden? Det er det, man kalder et godt spørgsmål. Lad os håbe på det.

Det stolte menneske mener ikke, det har brug for bøn eller Gud. Selvom den uafhængighed, vi føler, vi har, er et selvbedrag.

Hvert åndedrag, du tager, viser din afhængighed: Det er jo ikke noget, du selv har fundet på, at du trækker vejret. Det er i bund og grund ingenting, du ikke har fået foræret.

"Uafhængige og overladt til os selv": Ja, uafhængige er vi i hvert fald ikke, og overladt til os selv, det må vi for alt i verden ikke være. Derfor skal vi bede, siger Jesus. Og han har jo også givet os en bøn at bede: Fadervor. I den beder vi jo: Fader **vor**, giv **os** i dag vort daglige brød, forlad **os** vor skyld, fri **os** fra det onde.

Så vi beder ikke bare for os selv, men også for hinanden, og vel også for dem, der ikke tror, de har brug for at bede, dem, der ikke kan finde ud af det, dem, der ikke orker: Himmelske Far, overlad os ikke til os selv!